

Viața de dincolo – o realitate?

Psihosociolog Ionel Mohîrță

Scopul existenței noastre este acela de a ne conștientiza la nivel cosmic, pentru a atinge desăvârșirea pe care trebuie să o dezvăluim și celorlalți.

Universul ni se destăinuie, după cum ne pricepem sau nu să-l contemplăm. Este extrem de probabil că legile cele mai subtile și mai profunde ale vieții și ale sorții oricărui lucru creat sunt înscrise în clar în lumea materială ce ne înconjoară. Materia conține o energie incalculabilă, este susceptibilă de transformări infinite, resursele-i sunt nebănuite.

Omul poate accede la taine, poate vedea lumina, Eternitatea, poate sesiza legile Energiei, poate să-și integreze demersului său lăuntric ritmul destinului universal și poate să aibă o cunoaștere sensibilă a celei de pe urmă convergențe a forțelor.

Știința stabilește deja date precise privitoare la timp, spațiu, creație, originea ADN-ului și existența altor dimensiuni decât cele cunoscute. La hotarul dintre mileniul II și mileniul III, lumea științifică glorifică pe cel ce și-a înțeles destinul genetic – omul, descifrându-și singur zestrea ereditară, ceea ce nu o mai poate realiza din câte cunoaștem nici o altă ființă.

O nouă și infinită realitate, de un nivel superior, începe să se strecoare luminos printre fisurile concepțiilor rigide și limitate despre cunoaștere.

Totuși oamenii sunt supuși stresului. Cel mai mare stres la care se supun este incertitudinea. Iar una din marile incertitudini ale vieții noastre este moartea. Există moarte? Există ceva dincolo de ea? Moartea este un sfârșit, o trecere sau un nou început? Din această incertitudine vine teama de moarte și încătușarea noastră. În momentul în care vom dobândi certitudinea existenței noastre dincolo de moartea fizică, vom fi eliberați de teama de moarte, vom fi cu adevărat liberi.

Atât psihologia cât și fizica cuantică încearcă să dea un răspuns la aceste întrebări tulburătoare. Astăzi psihologia și-a diversificat orientările teoretice și metodologice, și-a extins mult aria problematică. Una din noile ramuri ale sale, psihotanatologia își propune să deslușească tainele ce ni se revelează în momentul morții.

Bazele psihotanatologiei au fost puse în anul 1977 de către Stanislav Grof întemeietorul de drept al conceptului de psihologie transpersonală. În această disciplină accentul cade pe analiza și prelucrarea relatărilor bolnavilor reanimați din moartea clinică.

Experiențele trăite cu mare intensitate de către cei în cauză prezintă toate trăsăturile fenomenelor transpersonale realizându-se deseori o transformare a mentalului.

Aceste trăiri ale indivizilor după moartea aparentă sunt descrise pentru prima dată de către dr. Raymond Moody în lucrarea „Viață după viață” scrisă în anul 1975.

Aceste experiențe se desfășoară în mai multe etape și constau în:

- incomunicabilitate adică nu se poate descrie exact tot ceea ce se petrece în timpul morții.
- diagnosticul morții ce constă în descrierea amănunțită de către muribund a dialogului personalului medical din jurul său în timpul morții.
- sentimentul de calm și pace descris ca o senzație de plutire într-un spațiu obscur.
- senzații auditive prezentate ca un fel de zgomot de sonerie sau un fel de muzică.
- autoscopia sau detașarea propriului Eu de corpul fizic pentru a privi ambientul în care se află plasat.
- percepția trecerii printr-un tunel sau atragerea cu mare rapiditate într-un spațiu cilindric obscur.
- atemporalitatea sau cu alte cuvinte timpul nu figurează ca o componentă care să fi putut fi sesizată în aceste trăiri.
- contacte și întâlniri sau conștientizarea prezenței în jur a unor entități spirituale.
- percepția luminii care apare mai întâi ca o lumină pală, pentru ca apoi să crească progresiv, atingând valori extreme ca o radiație „albă” sau de o claritate absolută. Ea emană o atracție irezistibilă, spre care muribundul este antrenat.
- panoramarea vieții adică derularea filmului întregii vieți, urmând cronologia derulării evenimentelor din timpul vieții.
- impresia de cunoaștere integrală, o stare de iluminare ce permite accesul la conștiința universală.
- întâlniri cu spirite răătăcite spirite triste, deprimate, prinse parcă într-o capcană.
- pragul morții (acest prag, care nu a fost depășit de nici unul dintre cei anchetați, este descris ca o întindere de ape, ca o pâclă groasă, cețoasă, o poartă sau chiar o simplă linie de demarcație)
- revenirea.

Contraargumentele la interpretarea acestor trăiri ca o dovadă a existenței vieții de apoi au fost:

- 1– existența unui prototip universal de halucinație, indiferent de cauze ca oboseală, febră, epilepsie, droguri sau deprivare senzorială.
- 2– fenomene foarte asemănătoare pot fi obținute prin electrostimularea lobului temporal în scizura Sylvius sau prin administrarea de Ketamină, Fenciclidină sau LSD.
- 3– este posibil ca aceste senzații să fie produse de descărcări masive de endorfine.

Totuși aceste contraargumente (factori medicali) nu pot fi luate în considerare în cazul acestor evenimente. Deși, toți pacienții au fost morți din punct de vedere clinic, majoritatea nu au avut aceste trăiri. Mai mult decât atât, gravitatea crizelor nu a determinat intensificarea acestor trăiri. Dacă factorii fiziologici puri rezultați din anoxia cerebrală au cauzat aceste experiențe la limita morții, majoritatea pacienților ar fi trebuit să prezinte aceste trăiri. De asemenea, medicația administrată pacienților în timpul resuscitării nu are

legătură cu frecvența acestor trăiri. Pe de altă parte, este puțin probabil ca factorii psihologici să fie importanți aici, dacă ne gândim că sentimentul de frică nu a fost asociat cu aceste trăiri.

În urma cercetărilor întreprinse asupra acestui fenomen, teoria și fondul transcendenței au fost incluse ca o parte a muncii explicative.

Până în prezent s-au acumulat multe elemente științifice în cunoașterea mentalului care a fost studiat în relație cu conceptele de materie, energie, informație, spațiu, timp și corp uman. Căutarea unui suport fizic al proceselor mentale implică nivelul cuantic al realității.

Încă de la începutul secolului trecut oamenii de știință au încercat prin diferite observații și experimente să afle ce se întâmplă cu câmpul energetic uman în momentul morții.

Imensul documentar fotografic adunat, asociat într-un număr restrâns de cazuri cu observații vizuale, a evidențiat existența mai multor varietăți de formațiuni plasmatic luminoase în vecinătatea subiectului recent decedat.

Imaginea fiecărei entități cu aspect plasmatic a fost redată mereu ca o aglomerare spațială destul de densă a unei mulțimi de particule foarte fine, activate energetic și radiind punctiform într-un mod cu totul uniform indiferent de culoarea radiantă și preluată de peliculele fotosensibile.

Aceste formațiuni bioplasmatic luminoase surprinse în fotografii proveneau din corpul muribund, din cauza emisiei puternice de biofotoni în aceste condiții.

Dar oare există lumină cantonată în corpul uman și dacă da care ar fi natura acesteia?

În ultimii ani am avut curiozitatea de a afla unde au ajuns cercetările pe plan mondial referitoare la acest subiect atât de controversat și am realizat o scurtă analiză ce sa concretizat în lucrarea „Vibrația eternă a sufletului” – Ed. Enciclopedică, 2003.

Dar să vedem unde sa ajuns până acum.

În anul 1923 biologul rus Alecsandr Gurwitsch demonstrează pe baza unor experimente existența unei radiații ultraviolete în organismele vii pe care a numit-o radiație mitogenetică.

În anul 1935 prof.dr.H.S.Burr demonstrează că forma adultă a organismului este generată de câmpuri electromagnetice individuale numite matrice sau scheme energetice.

În primele zile de la concepție aceste câmpuri dau naștere la o formă geometrică tridimensională capabilă de autoorganizare. Torul căci despre el este vorba, este generat printr-o sinusoidă (sinusoida este tipul de undă fundamentală în univers) care se rotește în jurul propriei axe. Această formă tridimensională asemănătoare unui măr își datorează capacitatea de a se autoorganiza și de a-și păstra forma celor trei „giroscoape” ale rotației sale inerente: sus-jos, înăuntru-în afară și de-a curmezișul. Și asemenea unui giroscop, indiferent cum se mișcă torul, acesta își menține echilibrul. Iată deci, că forma torului este modelul de bază al fluxului energetic pe care îl creează pulsația vieții. Torul ar reprezenta prima formă prin care sufletul se manifestă.

Axa ce străbate torul și unește cei doi poli ai săi este reprezentată de două vârtejuri unite sub forma unei clepsidre. Prin aceste vârtejuri (minigăuri de vierme magnetice) trec fluxurile energo-informaționale ce ajută la dezvoltarea fractalică a organismului. Aceste minigăuri de vierme magnetice realizează și comunicarea cu domeniul vacuumului superfluid (conștiința colectivă).

Pe de altă parte în primele zile de la concepție în celula umană își fac apariția anumite organite ce se constituie într-un sistem de integrare a semnalelor care le permit să simtă, să cântărească și să proceseze un imens număr de semnale din afară și din interiorul corpului lor și să ia o decizie proprie. Astfel, celula poate măsura variabilele de spațiu și timp ca unghiuri, distanțe, curburi sau durate provenite din cantitățile abstracte de la obiectele fizice a mediului lor.

Aceste semnale (infraroșii) se transmit mai departe prin intermediul microtubulilor în interiorul nucleului celulei, în ADN. Aici, pe baza acestor semnale iau naștere holograme acustico-optice (unde electroacustice numite solitoni și raze laser) care reproduc exact imaginile obiectelor. Se crează astfel o succesiune de holograme responsabile de procesarea informației. ADN-ul se constituie astfel într-un aparat de proiecție a unei bioholograme, atât la nivel celular cât și la nivelul organismului ca un tot. Se poate afirma deci că viața psihică poate fi localizată în spațiul în care fluxurile informaționale (venite din mediul extern) interferează cu hologramele conservate în structura substanțială: cod molecular, cod senzorial, hormonal, neuronal sau sinaptic-cortical, etc.

Structurile psihice și conceptuale au deci un caracter dual substanțial-radiant.

În 1991 grupul condus de dr.P.Gariaev de la Institutul de Fizică al Academiei de Științe din Moscova în articolul „Memoria asociativă holografică a sistemelor biologice” explică pe baza experimentelor efectuate capacitatea ADN-ului de a prezenta anumite efecte vibraționale în urma cărora ia naștere în vid o nouă structură de câmp numită „Fantoma ADN”.

Același grup de cercetători interpretează persistența în timp a acestui câmp de biofotoni prin acumularea microgăurilor de vierme magnetice în apropierea secvențelor ADN, locații unde însăși structura spațio-temporală se schimbă rezultând schimbarea structurii hiperspațiului. Asemenea microgăuri de vierme au fost descoperite la nivelul celulelor corpului nostru, în ADN, demonstrând noi forme a canalelor de comunicare din ADN, mai precis de hipercomunicare (viteze superluminice) unde au loc transportul informațiilor spațio-temporale.

Pe de altă parte știm că împachetarea nucleosomilor capătă o structură de solenoid pentru a realiza o condensare majoră a nucleotidelor de ADN.

Prin analogie cu câmpul magnetic al unui solenoid, care își menține prezența un interval de timp și după întreruperea curentului electric care l-a generat – și câmpul emis de solenoidul ADN, poate să continue a persista după destrămarea materiei ADN (la 72 de ore de la deces structura aparatului cromozomial dispare). Dacă timpul este relativ lung și cum știm că există o specificitate personală a câmpului ADN se

poate spune că după moartea omului continuă să persiste în spațiu, câmpul său ADN, capabil în anumite condiții, să acționeze asupra altor oameni. Este foarte probabil ca acest câmp să se regăsească în formațiunile plasmatiche luminoase observate în fotografii. Acest câmp poate reprezenta hologramele acustico-optice capabile de autoorganizare și procesare a informației ce se constituie în sfere luminoase.

Aceste sfere luminoase (clustere fractale) se pot deplasa prin găurile de vierme constatate în atmosfera terestră, găuri ce fac legătura cu alt univers. Aceasta ar putea reprezenta calea sufletului.

Gaură de vierme (domeniul vacuumului) în atmosfera terestră observată și fotografiată în zona Belokurikha (Siberia) de către cercetători de la Academia Rusă de Știință din Novosibirsk. S-a observat cu această ocazie sfere luminoase ce urcau și dispăreau către cer.

În această cercetare a trăirilor psihotanatologice, observăm pe baza documentarului fotografic menționat că această biohologramă optică pare a se desprinde de spațiul ocupat de corp în momentul morții. Similitudinea între tunelul evocat în aceste trăiri și găurile de vierme descoperite este mai mult decât evidentă.

Misticii din toate timpurile au considerat principiile fundamentale ale creației a fi lumina și sunetul. Astăzi știința tinde să valideze această intuiție spirituală printr-o nouă concepție asupra realității.

Bibliografie

Albrecht-Buehler G., *Surface extensions of 3T3 cells towards distant infrared light sources*. Journal of Cell Biology, 114, 493-502, 1991.

Burr H. S., *Blueprint For Immortality: The Electric Patterns of Life*, Neville, Spearman, Londra, 1972.

Constantinescu P., *Sinergia Informația și Geneza Sistemelor*, Ed.Tehnică, București, 1990.

Dermengiu D., *Patologie medico-legală*, Ed.Viața medicală românească, 2002.

Dmitriev A.N., *Planetophysical state of the earth and life*, IICA Transaction, Volume 4, 1997.

Gariaev P., *Holographic Associative Memory of Biological Systems*, Proceedings SPIE, The International Society for Optical Engineering. Optical Memory and Neural Networks v.1621, pp.281-291, SUA, 1991.

Macovschi E., *Confirmarea teoriei biostructurale prin microscopia electronică de înaltă tensiune*, Ed.Științifică și Enciclopedică, București, 1981.

Moody R., *Viață după viață*, New York, Bantam Books, 1975.

Popescu I., *Lucrare de doctorat privind „Contribuții la studiul tanatocronologiei aspectelor histologice pre și postmortale prin metode optice și electronoptice”*, UMF București, 1998.